

Hồi 9

Khai Vân Tích Địa

Sự biến diễn ra hoàn toàn bất ngờ, Quân Đạt nhìn lên chỉ thấy một cánh chim hồng hạc đập cánh trên đầu mình. Trên mình chim hồng hạc là một thiếu nữ vận bạch y, nhưng những trận cuồng phong từ đôi cánh chim phát ra khiến chàng không thể nhận ra chân diện mục của thiếu nữ đó.

Những trận cuồng phong do chim hạc quạt cánh tạo ra chẳng khác gì cơn lốc cuồng phong thổi tan tác bầu trời của Ma Thần Cát Già. Bầu trời chẳng khác nào những xác lá tan tác trong cơn lốc dữ dội, cát đá bụi đất mịn mù chẳng còn thấy gì nữa. Quân Đạt lúc này ngã mình lọt vào một trận cuồng phong phần nọ của trời đất. Thân ảnh chàng cũng chao đảo, đứng không vững bởi những trận cuồng phong do đôi cánh chim tạo ra.

Ma Thần Cát Già rít lên the thé, bởi không dẫn được phần nọ tột cùng:

- Quái đểu phải chết.

Lão vừa rít vừa vận công lực đến mười thành phát ra một đạo Chỉ Điện Di Sơn nhắm đầu chim tập kích.

Ngọn Chỉ Điện Di Sơn của Ma Thần Cát Già chẳng khác nào một mũi tên vàng lao đi với một sức mạnh mãnh liệt có thể xuyên qua sắt thép.

Thiếu nữ ngồi trên lưng chim hạc quắc mắt đồng thời dụng ngọc thủ tổng ra một đạo xoáy kinh cuộn cuộn hùng tráng tuyệt thức Chỉ Điện Di Sơn của Ma Thần Cát Già. Nàng vừa phát chiêu vừa nói:

- Khai Vân Tích Địa.

Lời còn đọng trên môi thì chiêu chỉ đã chạm nhau.

- Âm...

Ma Thần Cát Già thối lui luôn ba bộ, với vẻ mặt ngơ ngác trong khi thiếu nữ vẫn ngồi vững trên lưng chim.

Cánh chim hồng hạc quạt cánh một lần nữa, trận cuồng phong đẩy Ma Thần Cát Giã trượt tiếp về sau hai bộ nữa mới trụ lại được. Cánh chim hạ xuống trước mặt Ma Thần Cát Giã.

Quân Đạt bất giác lo cho thiếu nữ, bởi nghĩ nàng không biết trước mặt là một lão ma đầu khét tiếng trong giang hồ.

Thiếu nữ cất lời thật ôn nhu:

- Bạch Hạc Tiên Tử thừa lệnh Tiên Cung đến nhận tiểu huỳnh kỳ của lão Ma Thần.

Ma Thần Cát Giã vừa nghe thiếu nữ tự xưng khuôn mặt sa sầm.

Quân Đạt nghe nàng nói cũng giật thót bụng. Chàng nghĩ thầm:

- Thì ra vị cô nương này không có ý cứu mình, mà chỉ chủ định đến đây đoạt ngọn tiểu huỳnh kỳ của lão Ma Thần mà thôi.

Trong lúc chàng suy nghĩ thì nghe Ma Thần Cát Giã nói:

- Lục Thái Mẫu không đến lấy mà lại sai một tiểu nữ như ngươi thì sao đoạt được ngọn tiểu huỳnh kỳ của lão Ma Thần chứ.

Thiếu nữ bình thản nhìn lão Ma Thần:

- Bạch Hạc Nhi đã có lệnh của Tiên Cung đến lấy tiểu huỳnh kỳ và chỉ cần biết lão Ma Thần có trao ra không mà thôi.

- Về nói với Lục Thái Mẫu đến gặp lão Ma Thần để lấy tiểu huỳnh kỳ.

Ma Thần Cát Giã vừa đối đáp với Bạch Hạc Nhi nhưng mắt vẫn nhìn trừng trừng Quân Đạt. Lão nghĩ mình có thể khống chế nha đầu này trước rồi mới tính đến tiểu tử kia rồi lấy lại ngọn tiểu huỳnh kỳ rồi sau đó có thể dùng tiểu nha đầu này làm áp lực với Tiên Cung để đoạt lá tiểu kỳ của Lục Thái Mẫu.

Ma Thần Cát Giã nghĩ như vậy, khẽ mỉm cười:

- Nha đầu có đủ tài, đủ lực thay thế Lục Thái Mẫu thì cứ thi thố ra để đoạt lá tiểu huỳnh kỳ của lão Ma Thần.

- Được, nếu lão Ma Thần muốn.

Bạch Hạc Tiên Tử bước đến một bộ, nghiêm mặt nói:

- Chỉ cần lão Ma Thần đỡ được ba chiêu của Bạch Hạc Nhi thì tiểu nữ sẽ trở về Tiên Cung tạ tội với Lục Thái Mẫu.

Ma Thần Cát Giã nghe nàng nói húng chí nói:

- Lão Ma Thần không chỉ đỡ ba chuồng của nha đầu mà còn có thể đỡ một trăm chuồng của ngươi rồi sau đó lão Ma Thần mới đến Ngũ Đài Sơn gặp Lục Thái Mẫu để đoạt ngọn tiểu huyết kỳ.

Bạch Hạc Tiên Tử không một chút khách sáo nói luôn:

- Thế thì thỉnh lão Ma Thần một chuồng.

Nàng vừa nói vừa dụng ngọc thủ tổng thẳng về phía Ma Thần Cát Giã đạo xoáy kinh. Chuồng kinh xem ra chẳng có gì lợi hại nhưng Ma Thần Cát Giã không dám xem thường. Lão đã đối chuồng với thiếu nữ một lần rồi, tất nhận ra Bạch Hạc Tiên Tử không phải hạng tầm thường.

Ma Thần Cát Giã cũng dụng Chỉ Điện Di Sơn đón thẳng chuồng pháp của Bạch Hạc Tiên Tử.

- Âm...

Chỉ chuồng lại chạm nhau, cát bụi bay mù mịt chẳng nhìn thấy gì nữa.

Ma Thần Cát Giã lùi lại hai bộ, ngấm ngấm kinh ngạc trước nội lực mãnh liệt của Bạch Hạc Tiên Tử. Lão chưa kịp vận chuyển khí lực vào Đan Điền thì cảm nhận áp lực chuồng kinh của đối phương lại ập tới, lần này xem chừng còn mạnh hơn lần trước gấp hai lần.

Ma Thần Cát Giã hoảng kinh, lão gượng phát tác chỉ kinh đón lấy luồng chuồng của Bạch Hạc Tiên Tử.

- Âm...

Ma Thần Cát Giã nhất thời chưa vận dụng đủ khí lực, nên sau lần va chạm thẳng với chuồng Khai Vân Tích Địa phải thối lui luôn mười bộ. Thân ảnh Ma Thần Cát Giã cao như cây sậy cứ lắc lư liên tục, ngỡ như lão sắp đổ sầm xuống đất.

Bấy giờ Bạch hạc mới lên tiếng:

- Lão Ma Thần húng thêm một chuồng với tất cả sự vi diệu của Khai Vân Tích Địa chứ?

Bạch Hạc Tiên Tử vừa nói vừa vận công, song thủ của nàng phát quang đỏ lòe, cùng lúc trên trời những áng mây cũng chuyển sắc màu giáng đỏ trông vô cùng kỳ lạ.

Bạch Hạc Tiên Tử chưa phát tác chuồng công thể mà bầu trời đã thay đổi nhuộm màu chuồng khí của nàng thì thử hỏi nếu như nàng phát tác thành chuồng kinh thì sức mạnh kia sẽ như thế nào.

Ma Thần Cát Giã không khỏi rùng mình trong lúc lão còn chưa kịp vận hóa khí lực vào Đan Điền.

Bạch Hạc Tiên Tử từ từ đẩy ngọc thủ về phía trước.

Ma Thần Cát Giã quát lớn:

- Dừng tay.

Bạch Hạc Tiên Tử nhượng mảy thu hồi ngọn chuông về.

- Sao lão Ma Thần không hứng đỡ một chuông thứ ba à?

Ma Thần Cát Giã cười khẩy:

- Lão Ma Thần sẵn sàng đỡ một chuông thứ ba của quý nữ nhưng chợt nghĩ lại...

- Lão Ma Thần nghĩ gì?

- Lão phu thiết nghĩ, có đỡ ngọn chuông Khai Vân Tích Địa của quý nữ, e rằng cả hai cùng lưỡng bại câu thương, mà ngọn tiểu huỳnh kỳ sẽ rơi vào tay người thứ ba mà thôi.

Bạch Hạc Tiên Tử cau mày:

- Người thứ ba là ai?

- Là người mà nha đầu vừa mới cứu khỏi cảnh tử vong bởi tay lão phu. Lão Ma Thần nói thật cho nha đầu biết ngọn tiểu huỳnh kỳ đang ở trong tay hắn đó.

- Cái gì, ngọn tiểu huỳnh kỳ không ở trong tay lão Ma Thần nữa à?

- Gã kia đã đoạt mất của lão phu rồi, và lão vừa có cơ hội đoạt lại thì nha đầu xuất hiện.

- Lão nói thật đấy chứ?

- Lão phu chưa bao giờ nói ngoa với ai cả, mặc dù lão là một trong những Ma Thần khét tiếng trên giang hồ.

Lão Ma Thần vừa dứt lời Bạch Hạc Tiên Tử đã quay ngoắt lại tìm Quân Đạt nhưng chẳng thấy chàng đâu nữa.

Bạch Hạc Tiên Tử buột miệng hỏi Ma Thần Cát Giã:

- Gã công tử đó đâu rồi?

- Chết rồi, gã đã bỏ trốn. Tên tiểu tử đã lợi dụng lúc lão phu và nha đầu tỷ thí đã bỏ trốn. Phải tìm gã ngay, gã chính là chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ đó.

- Tiểu hắc kỳ? Vậy trong người gã có hai ngọn tiểu kỳ phải không?

- Không sai, lão Ma Thần không nói ngoa với tiểu nữ đâu.

Bạch Hạc Tiên Tử nhìn thẳng vào mắt Ma Thần Cát Giã:

- Bạch Hạc Tiên Tử tin lão Ma Thần một lần, nhưng nếu như gã công tử kia không giữ hai ngọn tiểu kỳ thì Bạch Hạc Tiên Tử nhất định sẽ tìm đến lão Ma Thần một lần nữa. Lúc đó lão có nói gì cũng đừng hòng khiến cho Bạch Hạc Tiên Tử này tin.

Bạch Hạc Tiên Tử quay lại nhìn con chim hồng hạc:

- Hồng nhi, mình đi tìm gã công tử kia thôi.

Bạch Hạc Tiên Tử vừa nói vừa phi thân lên lưng chim hạc.

Ma Thần Cát Giã nói với theo nàng:

- Tiểu nữ ngươi muốn tìm gã đó sao không hỏi ta danh tính của y?

Bạch Hạc Tiên Tử nhìn lão Ma Thần:

- Vậy danh tính của gã đó là gì?

- Hàn Quân Đạt. Hắn là chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ, nhất thời hắn đang bị trúng Cương Thi Đại Pháp của Phong Tinh Cổ Thi, lão nói vậy để cho ngươi biết. Và nếu như tiểu nữ có đoạt được ngọn tiểu huỳnh kỳ của lão thì có lúc Ma Thần Cát Giã sẽ đến Tiên Cung đoạt lại báu vật của mình.

- Tiên Cung lúc nào cũng rộng cửa chờ lão Ma Thần đến, nhưng Tiên Cung chỉ có đường vào mà không có đường ra đối với những ai có ý định đoạt những ngọn tiểu kỳ của Thất Kỳ Ngọa Long.

Bạch Hạc Tiên Tử vỗ nhẹ vào cổ chim hạc thủ thi:

- Hồng nhi, mình đi thôi.

Chim hạc quạt nhẹ hai cánh, nó cùng Bạch Hạc Tiên Tử cất bóng lên bầu trời cao thăm thẳm.

Ma Thần Cát Giã thở phào một tiếng. Lão Ma Thần đảo mắt nhìn quanh, lẩm bẩm:

- Một lần nữa mình không gặp may.

Lão thở dài một tiếng:

- Tên tiểu tử kia chỉ trốn quanh đâu đây thôi, mình phải tìm ra trước khi Bạch Hạc Tiên Tử tìm ra gã.

oOo

Trở lại Hàn Quân Đạt.

Sau khi chàng biết được mục đích của Bạch Hạc Tiền Tử và nhận thấy võ công năng không phải tầm thường, liền nhân cơ hội hai người chiến đấu âm thầm lẩn tránh.

Chàng đã trúng Cương Thi Đại Pháp của Phong Tình Cổ Thi nên đầu óc quay cuồng, tứ chi bải hoải, và khí lực càng lúc càng cạn kiệt.

Quân Đạt cứ nhắm phía trước mà đi, vô tình chàng đã đi theo một vách tường đến trước cửa một trang viện. Cánh cổng gỗ lim vững chắc đóng kín, bức hoành phi treo trước cổng tạc hàng chữ: Đào Hoa Viên.

Đến lúc này thì Quân Đạt chẳng còn đủ thần thức nữa. Trong đầu chàng chỉ có những tiếng u u khó chịu vô cùng, thậm chí mắt chàng cũng chẳng nhận ra những cảnh trí xung quanh.

Quân Đạt cắn răng vào môi dưới, cố lê lên bậc tam cấp. Chàng lê được đến cánh cửa, cố vói tay đập vào cánh cửa, nhưng sức cùng lực kiệt, cả động tác đó Quân Đạt cũng chẳng thực hiện nổi.

Chàng gục đầu xuống bậc thềm cửa, nhả thần đồ dẫn nhìn cánh cửa mà than thầm:

- Ta bất lực rồi, ta chết ở đây. Phải chi ta còn một chút sức để vào trong Đào Hoa Viên này mà chết thì chẳng một ai có thể tìm ra ta.

Quân Đạt chồm lên bậc cấp một lần nữa để đập tay vào cửa nhưng mắt đã hoa lên, đồng thời chàng rung mình ói ra một ngụm máu bầm.

Chàng úp mặt xuống nền đá lịm dần.

Chính lúc Quân Đạt ngỡ như hồn sắp lìa khỏi xác thì nghe một âm thanh kèn kẹt. Chàng lấy hết sức gượng nhìn lên.

Cánh cửa Đào Hoa Viên đã mở.

- o O o -